

народната власт“.

Подобни схващания за горянското движение в Пиринска Македония продължават да битуват дори и до днес. Причината се крие в това, че материалите за дейността на четите доскоро бяха недостъпни за изследователите. От това се възползваха македонистки настроени и твърде съмнителни личности, публикували под формата на самиздат и в най-фалшифицирана и изопачена форма съчинения за дейността на горянското движение. Представят го най-вече като открита съпротива на „македонците“ срещу новоустановилото се „българско“ робство – комунистическото, като епична борба за създаване на свободна и независима македонска държава. Тези съчинения се разнасят от ръка на ръка и се представят като единствени носители на истината за историческата съдба на този край през разглеждания период. Участниците в четите, голяма част от които са избити, а останалите отдавна починали по лагери и затвори, се представят като великомакедонски мъченици, най-смелите и непримирими борци за „македонска свобода и държавност“².

С настоящото съобщение ще се опитаме да хвърлим само известна светлина върху развоя на антикомунистическата въоръжена съпротива в Пиринска Македония през периода 1944-1948 г. То се базира на данни от архива на ДС в София. Работата ни по темата тепърва предстои, затова ще се ограничим само до по-интересни моменти от дейността на дейвалата в края на 1947 и началото на 1948 г. въоръжена чета на войводата Герасим Тодоров в Пиринска Македония.

Един отчет за „успехите“ на „народната“ милиция за периода от 9.IX.1944 г. до 9.IX.1948 г. в Горноджумайска област говори най-красноречиво за мащабите на съпротивата срещу комунистическия режим в този край.

Изброяването на успехите започва с хвалби за осигурената от милицията подготовка и успешното провеждане на т. нар. народен съд. „Затворите бяха пълни с „народни врагове“ – се